

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת ויקרא
ו' ניסן ה'תשפ"ה
גיליון מס' 26 (1867)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
8:19	7:39	6:25	י-ם
8:16	7:41	6:40	ת"א
8:18	7:41	6:32	ח'יפה



שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות



בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שםם ולזכרם הטהור של רבוה"ק

כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

לכל אחד ישנם רגעים נעלים
של השראת השכינה

נתיב הדרש

פרשתנו פותחת במילים "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו", בספר 'מעם ודעת' מקשה שלכאורה ראשיתו של מקרא חסר הוא, שהרי לא פורש בו מי הוא הקורא. מדוע לא נאמר כאן כמו בכל התורה, "ויקרא ה' אל משה"? גם טיבה של קריאה זו ומה נאמר בה לא נתפרש, שכן "וידבר ה' אליו" אינו מוסב על הקריאה אלא על הפרשה כולה.

פשרם של דברים הוא שכל פעם שהיתה שכינה שורה על משה רבינו ע"ה והוא היה שומע את דבר ה' מאוהל מועד, קדמה לה דבקות והתעלות נפלאה שעל ידה היה מגיע למצב של התפשטות הגשמיות הנדרשת לשמיעת דבר ה'. הקריאה שבה פותח הכתוב ואומר "ויקרא אל משה" היא אפוא הדבקות שבה היה חש משה רבנו בהתקרב ה' אליו כדי להשמיע את דברו. ולפי שבדבקות זו עדיין לא נשמע קול ה' המדבר אליו ולא נאמרו לו בה דברים כלשהם, לכן לא נאמר בה "ויקרא ה'" ולא באו אהריה דברים.

לכל אדם מישראל פרק זמן שבו השכינה מתקרבת אליו בבחינת "איתערותא דלעילא", בלי שתקדם לזה איזו שהיא התקרבות מצידו. לפעמים בעומדו בתפילה חש האדם בפנימיותו התעוררות נפלאה ומוצא עוז להתקרב אל ה'. ברגעים נעלים אלה בוקעת תפילתו ועולה בכוונה גדולה מקרב הלב. לעתים מתעלה היהודי באמצעו של יום, הוא מבחין לפתע בפחיתותם וקטנוניותם של עסקיו היום יומיים. התוצאה: תחושה בצורך להיטיב את מעשיו.

נבצר מאתנו להבין מהי הסיבה להתעלויות פתאומיות אלו ובאיזו זכות הן באות. הרבה זכות אבות עושה. ויתכן שלפי שורש נשמתו ראוי האדם באותו רגע מסוים להרגשה נפלאה זו שהיא מעין קריאה מן השמים. מן הראוי לנצל מצב זה לאחוז בו ולא להרפות, ובדאי שלא להזניח עת רצון זו שהקרו לפניו מן השמים. בנוסף לכך יש לשטוח תפילה ותחינה לפני בורא עולם שרשפי אש קודש אלה יתמידו ויתחזקו בלי הפסק. ויהיה האדם מוסף והולך באורה היים למעלה למשכיל.

דוגמא לזה מצינו בכתבי האר"י ז"ל שכתב שמי שמרגיש לפתע ביום ראש השנה התעוררות של כפי, ידע שבאותה שעה דנים אותו למעלה, "ואף על גב דאיהו לא חזי - מוליה חזי" (אף שהוא לא רואה - מולו רואה). וצריך להתעורר מאוד לשוב בתשובה שלמה ולהתפלל בכוונה ולא להחמיץ שעת כושר זאת.

מכירת המין

בבית מדרשינו לאחר תפלת מעריב
מנחה בשעה: 6:50 מעריב בשעה: 7:40



מסופר בגמרא (מסכת פסחים מב) על רב מתנה שבא לעיר פפוניא והכריז כי אין לנשים ללוש מצות אלא במים שלנו. כוונתו הייתה כמובן למים ש"לנו לילה", אולם בני העיר לא הבינו והשבו לתומם כי רב מתנה מתכוון שילושו את המצות דווקא במים "שלו" משום כך באו אליו כל בני העיר וכדים בידם ובקשה בפיהם: הב לנו מים משלך!

העמידם רב מתנה על טעותם. לשם מה - שאל הרה"ק רבי אברהם מסוכטשוב בעל ה"אבני נזר" - מספרת לנו הגמרא על גודל כוונתם של אנשי פפוניא? מה למדים אנו מכך?
אלא - השיב הרבי - הו"ל נתכוונו בזה להראות לנו כמה גדולה הייתה אמונת חכמים אפילו בקרב פשוטי העם.

תארו לעצמכם - אמר הרבי - לו היה קם בזמן הזה רב אשר היה מכריז ומודיע כי את כל המים לאפיית המצות חייבים לקחת דווקא אצלנו, וכל שאר המים שבעולם אסורים לשימוש, ודאי שהייתה מתעוררת מהומה וכל העיר הייתה מתקוממת עליו ועל דבריו - הייתכן? וכי מימיו חשובים יותר?

לכן הביאו לנו הו"ל דוגמא מאנשי פפוניא, שלא התרעמו כלל ולא היה שום ספק בליבם, אלא מיהרו ועשו כמצוות רבם. אפשר אולי להוסיף; כהכנה להג האמונה, זה הזמן להוסיף באמונת צדיקים טהורה.

שבת שלום

בשבילי הפרשה

יידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר (א, א)

לָא וְלֹאֵמוֹר לֹהֵס לִנְכֵי כְנוּסִים, כְּנִצְלֵכֶם הוּא לִנְכֵי עַמִּי (כ"ז)

צריך להבין; הלא "גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל" (תהלים קא), אם כן, מהו הציווי לעורר את לבם בנאווה ורוחב לב – שיתגאו שבשבים הוא נדבר עמו?

אלא, הלא כתוב (דה"ב יז) "ויגבה לבו בדרכי ה'". ו"אין השכינה שורה מתוך עצבות" (שבת ל:). וכיון שעדיין היו ישראל בעצבות מהטא העגל כנאמר "ויתאבלו ולא שתו איש עדיו עליו" (שמות לג). ולמרות שדרשו הו"ל על הפסוק "משכן העדות" – עדות לישראל שיותר להם הקב"ה על מעשה העגל. אף על פי כן קיימו "אל תאמין בעצמך עד יום מותך (אבות פ"ב) ו"כל האומר הקב"ה וותרן וותרו חייו שנאמר" וכו' (ב"ק ג).

והנה כעת הוקם המשכן להשראת השכינה והיה צריך להסיר מהם את העצבות, לכן ציוה הקב"ה להגביה את לבם בדרכי ה' ולומר להם "בשבילכם הוא נדבר עמך".

דברי ישראל – מודוין

קרבן ראשית תקריבו אותם לה' (ב, יב)

על דרך ששמעתי בשם הרב הגאון החסיד מוה"ר דוב בער זלל"ה על מאמר הגמרא (ברכות ה.) "גדול הנהגה מייגעו יותר מירא שמים", כי כשמתחיל אדם להתקרב לעבודת ה' יתברך, אזי הוא יתברך משפיע לו תענוג גדול ואור גדול בעבודתו, כדי שידע איך לעבוד אותו ית', ואחר כך סר ממנו התענוג והאור.

אך על התענוג הראשון אינו מקבל שום שכר, כי זה אינו שלו, רק הוא מאתו יתברך, רק אחר כך כשישיג את האור והתענוג מחמת עבודתו אז יש לו שכר.

וזה שאמרו: ש"גדול הנהגה מייגעו" – ללא ההארות השמימיות, "יותר מיראת שמים" – מההארות השמימיות שמרגיש בתהילה, שהרי ב"יגיע כפור" כתוב (תהלים קכח, ג): "אשריך וטוב לך" – אשריך בעולם הזה, וטוב לך – לעולם הבא, אבל בירא שמים לא כתוב "וטוב לך".

וזה שנאמר כאן "קרבן ראשית" – אל תסכימו בדעתכם שההארות בתהילת העבודה הם שלכם – מחמת עבודתכם, אלא "תקריבו אותם לה'" – תזכרו שהוא מאתו יתברך ולא מהכח שלכם.

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו (ה, א)

מדוע מילת "לוא" כתובה באל"ף וא"ו?

נראה לבאר; דהנה כתוב "מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועווב ירוחם" (משלי כח), ופירש בספר "בינה לעתים" כי החוטא שכופר ואומר "לא הטאתי" המקטרג הנכבד מחטאו אינו מתבטל, אלא אדרבה מוסיף לקטרג עליו ולומר: גנב וגם רצה וגם כיהש, אבל אם החוטא עצמו מתוודה בלב שלם ובלב נשבר ואומר "הטאתי עויתי פשעתי, כך וכך עשיתי ואני מתחרט על זה הרמה גמורה ואני מקבל עלי בלב שלם ובנפש הפצה שמהיום והלאה לא אחטא עוד" ומבקש מאת השי"ת שימחול לו, אז ירוחם מן השמים וה' מוחל לו.

כעין שמוכא גם כן בפסוק (ירמיה ב, לה) "הנני נשפט אותך על אומרך לא הטאתי", כלומר; כי מלבד העונש על החטא עוד אענישך על כפירתך ואומרך "לא הטאתי".

וזהו שאמר הכתוב כאן "אם לא יגיד" – אם לא יתוודה קודם מותו, אז "ונשא עונו" – לתת דין וחשבון, אך אם "לו יגיד" – אם לו יתברך יגיד ויתוודה על עונו, אז "ונשא עונו" – ה' נושא עון ימחול לו.



הרב יהודה לב שלימ"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים ומעשים
בעניני חג הפסח – ד

דרך ההלכה

מגיד – **הא לחמא עניא** – ומתחילים ב"הא לחמא עניא" (ש"ע תעג-ד), והלשון 'הא לחמא' על שם הפסוק (שמות טז-לב) "למען יראו את הלאחם" (דרכי משה תעג-ז), והטעם שאומרים זאת בארמית; כדי שייבנו כל בני הבית, לפי שהיו מדברים בארמית (כל בו סימן ג, אבודרהם סדר הגדה). **טעם אחר**: לפי שאמירה זאת אינה חלק מההגדה, שלא נאמר בזמן הבית, וכדי שיהיה היכר בזה שינו את לשונה (מעשי ה' בפירושו להגדה). **טעם אחר**: כדי שלא יכירו מלאכי השרת שאנו מתפארים בזה ויקטרגו עלינו, ויזכירו עונותינו שאין אנו ראויים ליגאל, שאין מלאכי השרת מבינים ארמית (אבודרהם סדר ההגדה). **טעם נוסף**: מפני המזיקים שמבינים לשון הקודש, ובאומרינו "כל דכפין ייתי ויכול" היו מתקבצים מזיקים והיו מזיקים את הסעודה, לכן אומרים בלשון ארמית שאין מבינים לשון ארמית, אך הקשה התוס' רי"ד; והרי ליל זה הוא ליל שימורים דכתיב (שמות יב-מב) "ליל שימורים הוא לה'" ואין לחוש למזיקים? וי"ל כיון שמוזמנים, הם יכולים לבוא (רוקח על הגדה של פסח).

טעם אחר: לפי שדרשו הו"ל (מדרש איכה) על הפסוק (איכה ג-א) "גלתה יהודה מעונו" לא גלו ישראל לבלב עד שאכלו חמין בפסח שנאמר "גלתה יהודה מעונו" כמה דאת אמרת מצות "לחם עוני" (דברים ט-ג) ולכן נהגו לומר בלשון ארמית כדי לגלות החטא לבניהם כדי שיהיו נזהרים בו (שבלי הלקט).

הסימנים של ר' יהודה – **הטעם** שהיה נותן בהם סימנים, וכי אין יכול כל אדם לקרוא את האותיות ולתת סימנים? אלא לפי שבתחילים (קה) סדר המכות כתוב לא כסדר הפרשה, בא ר' יהודה ואומר שהסדר הוא כמו שמוכא בתורה ולא בתהילים (כל בו סימן נא). **טעם אחר**: בא ר' יהודה לתת עצה איך ללמד את התלמיד, שילמד אותו בדרך הקצרה (ראב"ן פסחים ג ע"ב).

טעם אחר שבא ר' יהודה לתת את הסימן של מכות לפי כל השיטות, ר' יוסי אמר חמישים לקו, ר"א אמר מאתים לקו, ר' עקיבא אמר מאתים חמישים, וע"ז אמר ר' יהודה דצ"ך עד"ש באח"ב בנימטריא המש מאת חמישים ואחת, והאחד כנגד אצבע אלוהים (ר' ישעיה מובא באוצר דינים ומנהגים).

טעם אחר: דם צפרדע – היו עם התראה לפני המכה, כינים – בלי התראה, ערוב דבר – עם התראה, שחן – בלי התראה, ברד ארבה – עם התראה, הושך – בלי התראה (רוקח פירוש ההגדה, שבלי הלקט).

מספרים, שפעם בשבת קודש אמר ה'חזוה' מלובלין זי"ע, ששמע כרוז שהכריזו בשמים "מרדכי בן גימל בלתי לה' לבדו", והכוונה הייתה לצדיק הרה"ק רבי מרדכי מנעשכיו זי"ע. באותה שבת שהה אצל ה'חזוה' הרה"ק רבי צבי הירש מוידיתשוב זי"ע. בעל ה"עמרת צבי", ושמע מה שאמר 'החזוה' מלובלין.

לאחר צאת השבת נכנס אל 'החזוה' ואמר לו: היות ששמעתי בשבת מהרבי שהכריזו בשמים על הצדיק מנעשכיו, הריני מבקש רשות לנסוע ולהכיר את הצדיק הזה, ונתן לו רשות.

נסע הרה"ק מוידיתשוב לנשכיו, בחושבו שבודאי יראה שם נקודה כלשהי בענין הזה שאמר רבו, שאותה לא רואים במקום אחר. נכנס והתבונן בעבודת קדשו של הצדיק מנעשכיו, ולא ראה אצלו ענינים מיוחדים יותר מאשר ראה אצל רבו בלובלין. חשב הרה"ק מוידיתשוב, שכנראה צריך להתבונן ולראות מה תהא עבודת ה' של צדיק זה בלילה, שהרי כידוע היו הצדיקים קמים בחצות-לילה ומתחילים את עבודתם בחצות.

התחבא הרה"ק מוידיתשוב לכל ירגישו בו והציץ, וראה שהרה"ק מנעשכיו קם בחצות לילה, והנה, בטרם החל לומר ברכות התורה וברכות השחר, נעמד הרה"ק מנעשכיו באיזה פינה והחל לבקש ולומר לקב"ה: רבנו של עולם, רצוני לומר כעת את ברכות התורה וברכות השחר - עוזר נא לי שאוכל לומר ברכות אלו באמת, ללא שום פניות! לאחר-מכן ביקש ואמר: רבנו של עולם, עוזר לי שגם הבקשה הזו שאני מבקש, יהיה זאת באמת! וחזר שוב ושוב, ביקש והתחנן לפני הקדוש ברוך הוא, שיוכה לומר את הברכות באמת לפניו יתברך.

ומקובל מפי החסידים הוקנים, שאותם תחנונים ובקשות נמשכו כשלושת - רבעי - שעה, ורק לאחר-מכן החל לומר את הברכות. אמר על כך ה"עמרת צבי": אז הבנת מה הכוונה "בלתי לה' לבדו!" רבנו נסתלק בח' בניסן שנת תק"ם

רבי יהודה פתח וכו': רבי יהודה פתח ואמר "או הודע אליו חטאתו", שואל: "הודע אליו", מצד מי - מי הודיעו, "או ידע חטאתו" היה צריך לומר, ומהו הודע אליו? ומשיב: אלא הקב"ה פקד לכנסת ישראל שתודיע לאדם את החטא שהוא חטא, ובמה מודיעה לו, היינו עם הדינים שלה, כמו שנאמר "יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו" (איוב ח). **הודע אליו**, פירושו כמי שמצוה לאחר שיוודיעו. ש"הודע" הוא לשון ציווי, והיינו, שמצוה את המלכות להודיעו.

דתנין בשעתא וכו': שלמדנו, בשעה שאדם חטא לפני הקב"ה ואינו משגיח בחטאו לחזור בתשובה לפני הקב"ה, ומשליכו מאדורו כתפיו, נשמתו ממש עולה ומעידה לפני הקב"ה. אז מצוה המלך לכנסת ישראל, ואמר "או הודע אליו חטאתו אשר חטא", דהיינו הושיט לו דינים, והודיע לו חטאתו, כמו שנאמר "הודע את ירושלים את תועבותיה" (יהושע טז). אשר "הודע" הוא לשון ציווי.

בתר דמטי עליה וכו': אחר שהגיע עליו הדין, אז נתעורר רוחו לחזור בתשובה לפני אדונו, ונכנע להקריב קרבן, כי מי שלבו נאה עליו הוא חוטא ושוכח חטאו, ואינו מביט עליו. ועל כן הקב"ה מוכן כנגדו, ומצוה להודיעו חטאו, שלא ישכח ממנו.

אמר רבי יוסי הכי וכו': אמר רבי יוסי: כך הוא ודאי. וכן מצאנו בדרו, כיון שעשה אותו מעשה של בת שבע, לא השגיח בזה. אמר לו הקב"ה: אתה שכחת אותו, אני אוכיר לך. מיד, מה כתוב "אתה האיש - כה אמר ה'" (שמואל ב, יב) - אתה האיש שלא זכרת החטא, אתה האיש שכחת אותו. ובמה הודיעו; הוא בדיון.

אף הכא קב"ה וכו': אף כאן, הקב"ה אמר "הודע אליו חטאתו אשר חטא". ויפה הדבר וכך הוא, כי לא כתוב "או נודע אליו" כמו שנאמר "או נודע כי שור גנח הוא" (שמות כא). ומי שקם בלילה לעסוק בתורה, התורה מודיעה לו חטאו, ולא בדרך דין, אלא כאם המודיעה לבנה במלות רכות, והוא אינו שוכח, ושב בתשובה לפני אדונו.

פירוש הטולם פרשת ויקרא סעיפים שפט-שצג

"אשר נשיא יחטא" וגו' (ויקרא ט): למד רבי יצחק, מה ההפרש שבכל מקום כתוב בהם "ואם", כמו שנאמר "אם כהן המשיח יחטא", "ואם כל עדת ישראל ישגו". וכאן כתוב **"אשר נשיא יחטא"**, ולא כתוב "ואם נשיא יחטא", מה זה מלמדנו? **אלא אליו כהניא** וכו': ומשיב: אלא אלו הכהנים אינם נמצאים כל כך בחטא, כי הכהן שומר את עצמו תמיד, משום שמשאו של אדונו עליו בכל יום, ומשאם של ישראל כולם, והמשא של כל אדם ואדם. ועל כן פליאה היא אם יחטא, ועל כן כתוב **"ואם"**. וכן "ואם כל עדת ישראל ישגו", כי פליאה שכולם ימצאו בחטא אחד, שהרי אם אלו חוטאים, אלו אינם חוטאים, ומשום זה כתוב **ואם**. אבל כאן **"אשר נשיא יחטא"**, ודאי יחטא, משום שלבו נאה בו, כי העם הולך אחריו ומתמנה תחתיו. ועל כן אמר **"אשר נשיא יחטא"**, דהיינו שעבר על מצות לא תעשה, ועשה אחת מהן, ועל כן לא כתוב בו "ואם", כי דברי חטאו אינם כספק.

רבי יהודה פתח וכו': רבי יהודה פתח: "והנשיאים הביאו את אבני הזהם ואת אבני המלואים לאפוד ולחושן" (שמות לה). שואל: מה השינוי - שדברים אלו הקריבו הנשיאים ולא אדם אחר. והרי כתוב "כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'" (שם) וכתוב "ואבני שהם ואבני מלואים לאפוד ולחושן". הרי שהיא מצוה לכל אדם?

אלא אמר קב"ה וכו': ומשיב: אלא אמר הקב"ה; אף על פי שבכולם תליה נדבה זו, וביאו את אלה האבנים הנשיאים. מה הטעם; הוא משום שהאבנים נמצאות על לב הכהן, אמר הקב"ה; וביאו הנשיאים שלבם נאה עליהם, וביאו אבנים אלו הנמצאות על לב אהרן ויתכפרו מנאות לבם. וכתוב "והיו על לב אהרן בבאו לפני ה'" (שמות כה). וע"כ, "והנשיאים הביאו את אבני הזהם" וגו' לכפר עליהם.

ובג"כ "אשר נשיא" וגו': ומשום זה, "אשר נשיא יחטא" ודאי. "ועשה אחת מכל מצות ה' אלקיו אשר לא תעשנה", הוא כמו שהעמדנו, שעבר על מצות לא תעשה. "או הודע אליו חטאתו". כי משום שלבו נאה עליו, אינו משגיח בחטאיו, ורק אחר כך נודע לו, ועשה עליו תשובה.

פירוש הטולם פרשת ויקרא סעיפים שפט-שצג

לר' הלל לא היה צל של ספק, כי ראש עיריית רומא – העיר אשר בה אסור ליהודי לגור ואפילו להימצא – הוא יהודי ולא זו בלבד, אלא יהודי דתי, הבא בעצמו לשוק, כדי לקנות את המרור לליל הסדר. הבעיה שניצבה עתה בפניו, כיצד להגיד אל ראש העיר ובאזיזה אופן לגלות לו את סודו. הזמן היה קצר ור' הלל הלך מיד אל הארמון וביקש ראיין עם ראש העיר בענין חשוב, שאינו סובל דחוי.

"אני מבקש את תשומת לבך רק לרגעים אחדים" – אמר ר' הלל לראש העיר בפתח דבריו – "ואני מקווה שתוכל לעזור לי. אני יהודי הערב הוא ליל התקדש חג הפסח שלנו. התעכבתי כאן ברומא שלא באשמתו ולאחר שנוכחתי לדעת, בראותי את קניית החזרת, כי כבודו יהודי, אני מבקש להיות אורח אצלך בשמונה ימי החג. אני אשלם כמוכר כמה שתבקשוני".

המשך יבוא בס"ד

סיפורנו מתרחש בזמן בו שלטה האימפריה הרומית בעמים וארצות ושמה הלך מסוף העולם ועד סופו. העיר רומי עצמה נחשבה אז כמרכז העולם וכעיר החשובה והעשירה ביותר עליה האדמות.

בין החוקים הרבים ששלטו באותה תקופה ברומא היה חוק אחד שאסר על היהודים את הכניסה לעיר. לא זו בלבד שלגור בעיר או לנהל בה עסקים נמנע מהיהודים, אלא נאסר עליהם אפילו לעבור בה ולהציב בה מדרך כף רגל. למי שעבר על חוק זה, היה צפוי עונש מוות.

באותם הימים אירע שסוחר יהודי מפורסם בשם ר' הלל, נמצא פעם בחשאי ברומא לרגל עסקיו. בגלל שיטפונות שאירעו באביב ברומא וסביבתה, לא הצליח ר' הלל לחזור הביתה לפסח שהתקרב ובא.

המחשבה לבלות את חג הפסח בעיר זרה, ובמיוחד ברומא זו המסוכנת ליהודים, גרמה לר' הלל מרדה רבה. אולם מאידך לא היתה לו כל ברירה והיה עליו למהר ולטכס עצה, כיצד והיכן יבלה את החג ואיך יצליח להישמר מהאיסור החמור של אכילת חמץ וכיצד יוכל לקיים את מצוות אכילת מצה בפסח.

הזמן חלף מהר והנה כבר ערב פסח אחר הצהריים ור' הלל עדיין אינו יודע, היכן הוא עומד בעולם. רק עתה הוא הרגיש את מעמה המר של הגלות, ועז היה הפצו לחוג את חג החירות והגאולה ככל משפטו וחוקתו.

ברוב ייאושו עלה בדעתו רעיון: אין ספק, אמר לעצמו, כי חיים ברומא יהודים, המתכוננים עתה בהסתר ובהיחבא לקבלת פני החג. הוא החליט ללכת לשוק ולראות אם מישוהו קונה מצרכים "פסחיים" מובהקים, כגון חזרת למרור שהיהודים שמים על קערת הסדר מו שקונה בערב פסח אחר הצהריים חזרת הוא בוודאי יהודי, השומר מצוות בהסתר ור' הלל היה בטוח כי הוא כבר ימצא את הדרך, איך לבלות את החג במחיצתו של קונה ה"מרור".

בעומדו כך בשוק ובהתכוננו לצדדים, הבחין ר' הלל לפתע בכרכרה הדורה, שהתקרבה לשוק וממנה ירד לא אחר, אלא ראש העיר רומא בכבודו ובעצמו.

ר' הלל לא האמין למראה עיניו, כאשר ראה שראש העיר ירד מהר מהכרכרה ולחש משהו באזני משרתו, שניגש אל אחד ממוכרי הירקות וקנה אצלו חופן של חזרת. לקהל הרב, שהתאסף סביב הכרכרה, הסביר ראש העיר, כי הוא בא במיוחד, כדי לעמוד על מצב העניינים בשוק, וכדי לראות איזה שיפורים אפשר להכניס שם לטובת האוכלוסייה.

מיד אחרי שהמשרת קנה את החזרת, חזר ראש העיר לארמונו.

שביל לנוער

שאלות בחומש – פרשת השבוע – עם רש"י
(בצורת מבחן אמריקאי)

א. אם נפל לאדם כסף מהכיס, ועני מצא ונהנה מזה, האם זוכה המאבד לברכת ה'?
א. כן. ב. לא. ג. מחלוקת. ד. לא מובא ברש"י.

ב. "והיה כי יהטא ואשם" מה פירושו?
א. שהעמידוהו לדון. ב. כשיכיר בעצמו לשוב בתשובה ולהתוודות. ג. שהאשימוהו עדים. ד. כל התשובות נכונות.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן ל"ח

ג. האם מותר לשתות תה אצל גוי?
א. שומר נפשו ירחק מזה. ב. אסור. ג. יש מתירין דרך ארעי ולא בקביעות. ד. תשובות א, ג, נכונות.
ד. פת שעשויה מקמניות, האם נאסר משום "פת עכו"ם"?
א. שומר נפשו ירחק מזה. ב. אסור. ג. יש מתירין דרך ארעי ולא בקביעות. ד. מותר.

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	ז ניסן	בלק	כו-לב	טו-פא
א'	ח ניסן	בלק	לג-לז	פב-צב
ב'	ט ניסן	בלק	לח-מא	צג-קג
ג'	י ניסן	בלק	מב-מד	קד-קט
ד'	יא ניסן	בלק	מה-מח	קי-קיט
ה'	יב ניסן	בלק	מט-נב	קכ-קלב
ו'	יג ניסן	בלק	נג-נז	קלג-קמו
שבת	יד ניסן	בלק	נז-ס	קמו-קנה

